

Yorgun Tenimde Çürük İnilti

– S. Yetgin · 09 Mayıs 2015

Morun o gizemli efsununa dökülür mevsimler
İçinde eski zamana âşık hercai menekşeler
Üşüşür ellerimize ayaz ardına devrilir günler
Mevsimlerin koynunda yorgundur bir kadın
O madımak hıçkırıkların rahlesine koyar alnını
Sevgiyle okşar yaşlı yüreğini, biraz asi, biraz haylaz
Yaşamın o azgın sularında bir yapraktır sonumuz
Hüzünlü yüreğimizden her gece kayar nice yıldız
Kocaman nehirler sokulur şarapnel yüreğimize
Ruhumuzun derin çizgilerinde iklimler hep aşk
Nikâh kıyarız madımak yangınlarda baharlarla
Izdirap kül olur bakışlarımızda, sessizce ağlarız Ruhumda asil bir sağanak ömür, dudağımda is
Yorgun tenimde çürük inilti, üşüdüm içimde
Gözyaşımı alıp götürüyor rüzgâr, gönlüm titrek
Ölümler var kapıda, kehaneti oynuyor çocuklar
Hangi köpüklü denizden içirdin sevda suyumu!
Hazzına aşk dediğin bir bekleyişi reva görerek!
Dalgayla sevişen kayaların doruğunda bekle beni Vuslat yok demiştin gözlerin gönlümü tutuşturunca
Çatlamış dudağımda üzünçlü güller yetiştirdim yar
Çiyeler göl oldu, aşkın koca dalgaları dağları köpürttü
Hangi sığınağa gizlendin o mağrur ve asil yüreğinle!
Bak baharlar yaza durdu, ellerim ellerini özler oldu
Çık gel Irak çöllerden, ruhumdaki mevsim güz oldu Selahattin YETGİN